

man jo ogsaa i saa Henseende kunne beslutte i Nar. Jeg finder derfor virkelig ikke, at denne Indvendning i mindste Maade har Noget at betyde. Derimod finder jeg, at det er yderst magtpaaliggende, at man ittide sfrider til at bestemme saa betydelige Eiendommers Salg, da det ellers vil kunne hænde, at de 4 a 5 Auktioner ikke ville vare afholdte i Finantsaaret 1852—53, hvilket uden Tvivl vilde blive til stort Tab for Statskassen. Thi enten kom denne da til selv at overtage Jagerspriis's betydelige Hovedgaarde og lade dem drive for egen Regning, eller ogsaa maatte den bortforpagte dem for et enkelt Nar, hvilket ogsaa absolut vilde medføre Tab. For mig have derfor, som jeg har tilladt mig at bemærke, de Indvendinger, der ere gjorte mod, at Salget af disse Eiendomme strax optages i Loven, aldeles ikke været overbevisende.

Nyholm: Jeg skulde dog, med Hensyn til den sidste arede Talers Uttringer, tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, om det dog ikke vilde have noget Betænkeligt ved sig at overlade til Administrationen alene at bestemme, hvor stort et Skovareal der skal følge med Jagerspriis, naar dette Gods bliver solgt. Efter de af den arede Ordforer meddeelte Oplysninger har Domainebestyrelsen kun tænkt paa et ganske ubetydeligt lille Skovareal; derimod har den hoitarede Finantsminister fremsat sin Mening, at, dersom der fandtes en god Liebhaber til Godset, vilde man maaskee ikke tage i Betænkning at lade et større Areal medfølge. Naar Sagen stiller sig saaledes, saa troer jeg virkelig, at det turde vare hensigtsmæssigt, at Rigsdagen forbeholdt sig Ret til at afgjøre, hvor stort et Areal der skal følge med, og jeg seer overhovedet ikke, at det kan have en saa overordentlig Hast med at sfride til disse Eiendommers Bortsalg. Man kan dog vel i Løbet af et heelt Nar faae disse 4 a 5 Auktioner, som den arede Minoritet har anført, afholdte, og Salget bragt istand, hvis man overhovedet maatte finde det hensigtsmæssigt.

Comiteens Betænkning maa jeg iøvrigt erklære mig aldeles tilfreds med. Særdeles har det gl det mig at see, at der er foreslaaet en Forandring med Hensyn til de 100 Tdr. Land af Hiller dholms Jorder, som have været bort-

forpagtede til Indvaanere i Hillerød, og som der mulligviis kunde vare Tale om at indbrage under Frederiksborg Stutteri. Da det nemlig endnu ingenlunde er afgjort, om dette Stutteri skal ophæves eller vedblive at bestaae, — i det Mindste foreligger der endnu intet Forslag fra Indenrigsministeren i den Henseende —, turde det maaskee vare mig tilladt, som Medlem af den Comitee, der efter allerhøieste Resolution af 19de Januar dette Nar blev nedsat for at undersøge Forholdene ved Frederiksborg Stutteri, at bemærke, at dette Stutteri virkelig i det Hele taget er saa stedsmoderligt behandlet, at, hvis man ikke netop vil, at det aldeles skal gaae under, saa maa man nødvendigviis gjøre en Forandring med Hensyn til Jorderne, og, saalange det altsaa endnu ikke er blevet afgjort, om Stutteriet skal ophæves eller bestaae, troer jeg ikke, det vilde vare klogt at stille sig ved disse 100 Tdr. Land Jord, som vistnok passende burde lægges ind under Stutteriet, hvis egne Jorder nu lægge i en Triangel over en Fjerdingvei borte.

Med Hensyn til § 2 er det mig ikke ganske klart, hvorfor de deri omtalte Eiendomme skulle behandles paa anden Maade end de i § 4 omtalte Eiendomme. Den eneste Forskel, jeg kan see mellem disse Eiendomme, er den, at de i § 2 omtalte: „mindre Steder paa hidtilværende Hovedgaardstart under 20 Tdr. Hartkorn“ og „ubebyggede Arealer under 5 T nder Hartkorn“ ere ubebyggede. Dette er efter Udkastets Ord vist med Hensyn til Stederne under 5 Tdr. Hartkorn; hvad Stederne under 2 Tdr. Hartkorn angaaer, seer jeg vel ikke klart, om de ogsaa ere ubebyggede, men jeg maa alligevel antage, at dette er Tilfældet, paa Grund af den Modsætning, hvori de ere stillede til de i § 4 omtalte Steder paa forhenværende Hovedgaardstart, der beb des af Boelsm nd eller Huusmænd som Fæstere eller Leiere. Jeg seer nu ikke, hvorfor disse sidste skulle nyde en Faveur, som ikke indrømmes Brugerne af de ubebyggede Eiendomme, som omtales i § 2, enten man nu, som Udkastet lyder, vilde indrømme dem den Lempelse, som i de Kongelige Resolutioner af 1ste Juli 1846 og 25de Februar 1847 er